

יגאל לב

שאינה כתיבה עיתונאית ואינה ספרות במובן המקובל של המושג, נשמרים על ידו בהקפדה כבר לא מעט שנים. בקילוח קל הוא מספר על זקן הנאמן לכלבו, על רוצח אביו, על רגליו הקרות של בחור ערב נישואיו, על קיבוצניק ותיק שנטע פרדס ואינו רוצה לוותר עליו, על סנונית מצפון תל-אביב, שנעלה מחמיק את מתנותיו לפילגשו התוססת בדרום העיר.

לפי הגירסה של לב, הסיבוך של החיים בעצם פשוט ומוכן מאליו, כמעט. תמיד אתה מצפה לפואנטה המוחצת בסוף הסיפור, ואז אתה יודע לפתע, שאין הגיוני ומסתבר ממנה. לאנשים יש איפיונים ברורים ורישומי השחור-לבן הפשוטים של זאב, ממחישים זאת היטב. ברור לך שפצוע המלחמה הניסער בידיה הרחמניות של אשתו, אינו טועם הרבה דבש כתייו. כשאתה מגלה שהעוקץ בחיים האלה אינו אלא גבר אחר, נדמה לך שכבר ידעת זאת. מי שנכנס בדלת אמות אינטימיות מדוריו של לב במעריב, כבר רגיל להיות שותף בהצצה לחייהם של אנשים, במיוחד לעבר מה שבינו לבינה. בחברת לב אתה גם שומע וגם סולח לחולשות אנוש, בלי שיודבקו עליך תוויות. המחבר כבר לקח על עצמו את כל המחירים. הוא עשה זאת למענך, הקורא, מפני שהוא בטוח שהתמונות שהוא מאפשר לך להציץ בהן, מעניינות אותך.

תלמה אדמון הפשיבון הפשיבון

יגאל לב/פגישה מקדימה/
הוצאת שלגי, 208 עמ'

החיים הם חומר הגלם של יגאל לב. דרך חרך ההצצה הקבוע לפניו כבר שנים רבות, הוא מתבונן ומדווח, לא לפני שהחומר הסתגן דרך הפריזמה המיוחדת לו. דרך הכתיבה של לב, אתה מכין איך אפשר לצמצם טרגדיות לעמודים מספר. החיים מקבלים פרופורציה בעלת מבט מיוחד, לפעמים של קוריוז. האנשים שאוהבים את סוג המבט הזה בחיים, מכירים למחבר הנ"ל תודה, מפני שהוא מביא הקלה. לא כל מה שנחשב לאיום ונורא מוכרח להיות רציני וכבד. איום ונורא יכול להיות גם מגוחך, מביך, מעניין, משעשע, גם עצוב.

לב, סופר פורה לפי כל קנה מידה (מאחוריו 17 ספרים, 2 מחזות, 3 תסריטים, 2 פרסים), אינו מאבד פרורים בדרכו. נדמה שכל ארוע אנושי, שבו ניתקל, ראוי להמסר בשפתו מעל דפי העיתון, וכאן במקובץ, בספר. בשל התימצות והשפה שאינה מורכבת, יצר לו לב פריפריה משלו בעולם הכתיבה. תחומי הפריפריה הזאת,